

LBRIS

We know
books

Emiko Jean

Mika

ÎN VIAȚA REALĂ

Traducere din limba engleză și note
MĂDĂLINA VOICU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Concediată.

Mika clipea, neîncrezătoare.

– Scuze, ce ai spus? îl întrebă pe Greg, în biroul lui cât o cutie de pantofi.

De fapt, nu era chiar un birou. Era un cubicul lipit de camera fotocopiatoarelor, în cadrul firmei de avocatură Kennedy, Smith & McDougal. Dar Greg stăpânea spațiul acela îngust ca și când ar fi fost un birou mare, pe colț, la etajul treisprezece. Ba îl și decorase – un bonsai în colțul biroului, o sabie de samurai ieftină, atârnată strâmb pe perete. Greg era alb și se descria ca fiind „japanofil“. Încercase în repetate rânduri să converseze cu Mika în japoneză, dar ea refuzase – vorbea fluent, doar că nu avea chef să stea la taclale cu el. Așa că da, era genul acela de individ.

Greg se lăsă pe spate în scaun.

– Nu ar trebui să te surprindă, spuse și își împreună mâinile sub bărbia golașă. Sigur ai auzit zvonurile.

Mika încuviință din cap, cu un aer absent. Unul dintre partenerii principali, care aducea bani grei în companie, plecase recent la altă firmă. Cotele de profit erau scăzute. Mika desfăcu palmele, într-un gest întrebător.

– Dar eu câștig douăzeci de dolari pe oră. E o nimica toată în comparație cu ceilalți salariați.

Credeau oare șefii că, prin concedierea unei asistente, aveau să-și rezolve problemele financiare?

Greg flutură din mână.

– Înțeleg, spuse. Dar știi cum funcționează chestiunile astea, ultimul din lanțul trofic..., zise, apoi se opri.

– Te rog. Detesta să implore, mai ales pe Greg. Am nevoie de slujba asta. Îi plăcea la Kennedy, Smith & McDougal. Munca era ușoară. Salariul era bun. Suficient cât să-și permită chiria și utilitățile în fiecare lună și să îi rămână ceva și pentru alimente, constând în genere în diverse tipuri de brânzeturi. În plus, clădirea era situată lângă muzeu. Mergea acolo în pauza de prânz și lăsa mâncarea să se așeze, în timp ce admira tablourile de Monet și se plimba prin secțiunea de antichități, cu sufletul împăcat. Păi și Stephanie?

Fusese angajată după Mika.

– Stephanie are mai multă experiență în domeniul juridic decât tine. Decizia a fost luată ținând cont de cine reprezintă o resursă mai bună pentru companie. Uite, eu sunt sigur că îți veți găsi altceva. Din păcate, nu te califici pentru șomaj, întrucât ai lucrat aici mai puțin de un an, dar o să-ți dau o recomandare fantastică.

Greg dădea acum să se ridice. Sfârșitul conversației.

– Pot să accept o diminuare de salariu, izbucni Mika.

Își coborî privirea pe podea, acolo unde zăcea și ultima ei fărâmă de demnitate. Nu era suficient de puternică. Simțea că o podidesc lacrimile. Era concediată, la treizeci și cinci de ani. Din nou.

Greg clătină din cap.

– Îmi pare rău, Mika. Nu are rost. Azi e ultima ta zi.

*

Mirosul vag de popcorn rânced. Lumânări cu aromă relaxantă, la reducere. Ce avea special magazinul ăsta de o atrăsese pe Mika înăuntru? Rămase la secțiunea cu articole pentru casă,

unde cerceta minuțios o pernă pe care erau brodate cuvintele: BANII POT CUMPĂRA O CASĂ, DAR NU UN CĂMIN. La telefon, Hana pufni în râs.

– Stai așa, că poate n-am înțeles eu bine. Te-a concediat și în același timp te-a invitat în oraș?

– Imediat după, o corectă Mika.

Greg a condus-o până la birou, a privit-o în timp ce își strângea lucrurile și apoi a întrebat-o dacă nu voia să meargă la un film sau, poate, la Festivalul Cireșilor Înfloriți, de la universitate, în weekendul următor. Se simțise copleșită de furie și umilință.

Hana pufni din nou în râs.

Mika schiță un zâmbet.

– Te rog, Hana. Mă aflu într-un punct foarte vulnerabil în momentul ăsta.

– Te aflu într-un magazin Target, sublinie Hana.

Mika înclină ușor capul, contemplând perna. Fusese creată de un cuplu care făcuse avere amenajând case noi în așa fel încât să pară vechi. Totul ținea de stilul shiplap¹. Perna putea fi a ei pentru 29.99 \$.

– Nu am crezut niciodată că voi fi concediată și hărțuită sexual în același timp. E o premieră.

Mika renunță la pernă și se îndreptă spre raionul de vinuri. Prin portofelul ei cam bătea acum vântul, dar o sticlă de vin de cinci dolari era o necesitate.

Hana aprobă prin telefon.

– Se poate și mai rău, totuși, zise apoi. Îți amintești când te-au concediat de la gogoșerie pentru că ascuseseseși batoane cu sirop de arțar în congelator și le mâncai între preluările de comenzi.

– Asta a fost în facultate.

Mika își fixă telefonul între ureche și umăr. Alesese o sticlă de vin, iar acum era la raionul de mâncare, unde își umplea coșul cu biscuiți. Rafinament în tot și-n toate.

¹ Tip de placă de lemn folosită în mod obișnuit în construcția hambarelor, halelor, anexelor și caselor ieftine sau sezoniere

– Sau slujba aia de dădacă? Te-au dat afară pentru că te-ai uitat cu ăia mici la *Strălucirea*.

– Mi-au spus că vor o poveste de groază, se apără Mika.

– Dar când ai scris varianta erotică la *Predator* și ai lăsat documentul deschis pe calculatorul de la serviciu?

Pe fața ei se citea confuzia.

– Asta nu s-a întâmplat niciodată.

Hana râse din nou. Mika își frecă fruntea, simțindu-se ca și cum ar fi căzut dintr-un copac afurisit, lovindu-se în cădere de fiecare creangă și aterizând apoi într-o groapă plină cu șerpi și urși.

– Ce-o să mă fac?

– Nu știu, dar te afli într-o companie selectă. Am aflat de dimineată că Pearl Jam l-au ales pe Garrett pentru turneul lor din vară. Hana era interpret de limbaj al semnelor pentru diverse trupe muzicale, iar Garrett, care încheiase recent un turneu de rock alternativ creștin, ajunsese pe teritoriul Hanei. Probabil că acum voi fi nevoită să fac o serie de concerte de tip Earth, Wind & Fire. Al naibii Garrett. Vino acasă. Hai să ne înecăm amarul împreună.

– Așa voi face.

Mika închise și își trânti telefonul în geantă. Trecu un minut. Mika se plimba printre rafturi. Telefonul suna din nou. Poate că era tot Hana. Sau maică-sa – Hiromi îi lăsase deja un mesaj de dimineață. „Am trecut pe la biserică și l-am cunoscut pe noul enoriaș. Îl cheamă Hayato și lucrează pentru Nike. I-am dat numărul tău.“

Telefonul îi sună iar. Uneori, Hiromi suna de două sau de trei ori la rând, făcând-o să se neliniștească. Ultima oară, Mika răspunsese cu suflul la gură, în timp ce-și căuta cheile, gata să fugă spre spital. „Ce s-a întâmplat?“

„Nimic. De ce ești atât de agitată? Am vrut să-ți spun că e reducere la pui...“, răspunsese Hiromi.

Mika o ascultase, simțind cum creștea furia în ea. „Nu poți să mă suni de atâtea ori. Am crezut că s-a întâmplat ceva rău.“

La care Hiromi răspunsese cu dispreț: „Îmi pare rău că nu sunt un pic mai moartă pentru tine.“

Telefonul continua să sune. Mika scoase telefonul din poșetă și privi ecranul. Un număr ascuns.

Curioasă, își trecu degetul peste butonul verde și răspuse.

– Alo? zise, încruntată.

„Fir-ar să fie“, se gândi ea prea târziu. Ar putea fi noul enoriaș, Hayato. Parcurse rapid în minte câteva scuze. „Bateria e pe moarte“ sau „Eu sunt pe moarte“.

– O, ai răspuns! Nu eram sigură că o să răspunzi, zise o voce, pe un ton excesiv de pozitiv. Legătura se auzi dintr-odată înăbușit, ca și cum cineva ar fi acoperit microfonul. A răspuns. Ce fac? întreba vocea pe altcineva, din fundal.

– Alo? zise Mika mai tare.

– Scuze, prietena mea Sophie e aici. Pentru sprijin moral, să zicem. Vorbesc cu Mika Suzuki?

– Da, eu sunt, spuse Mika și lăsă coșul la picioare. Cine e?

– Sunt Penny. Penelope Calvin. Cred că sunt fiica ta.

*

Mika reuși să nu scape telefonul, deși i se înmuiaseră și mâinile, și picioarele. Își simțea sângele clocotindu-i prin vene și vederea i se încețoșase. Era transpusă înapoi în timp, la spital, când abia îi dăduse naștere lui Penny. Ziua aceea i se arăta în fața ochilor, în străfulgerări care îi tăiau respirația. Cum o ținea pe micuța Penny în căușul brațului ei. Cum o săruta pe sprânceană. Cum îi mângâia părul pe spate, ca să îi poată aranja pe cap o căciuliță cu dungi roz și albastre. Totul era atât de frumos și de greu de suportat în același timp.

– Mai ești acolo? întreabă Penny. Ești acea Mika Suzuki? Am plătit pe internet, pe o platformă de căutare. Am folosit cardul tatălui meu. Mă omoară, dacă află. Dar nu-i problemă, pot să anulez înainte să încaseze ei.

Apoi, tăcere. Penny aștepta ca Mika să spună ceva. Ea închise ochii, apoi îi deschise iar.

– Da, ar fi o mișcare inteligentă, îngăimă, tremurând.

Trebuia să se așeze undeva. Se împiedică de un scaun din plastic, prinzându-se cu putere de brațul lui, ca să-și recapete echilibrul, până când degetele îi deveniră albe. Cum ajunsese în secțiunea destinată articolelor de grădină?

– Nu-i așa? Tata zice mereu: „Puneți forța în slujba binelui“. Penny își coborî vocea cu o octavă, ca să-l imite pe tatăl ei. Mika aproape c-a schițat un zâmbet. *Aproape*. Deci ești acea Mika Suzuki? Nu sunt prea multe persoane cu numele acesta în Oregon. Celelalte două candidate erau în vârstă. Adică putea fi și una din ele mama mea biologică. N-a fost și o doamnă de cincizeci de ani care a născut gemeni? Dar eram convinsă că tu ești... Alo?

Mika era learcă de transpirație, iar telefonul îi aluneca de la ureche. Respira sacadat. Inspiră, expiră.

– Sunt aici.

– Și ești Mika Suzuki? Ai dat un bebeluș spre adopție acum șaisprezece ani?

Îi bubuiau tâmplele.

– Da, eu sunt, răspunse Mika, cu gâtul uscat.

Visase în secret la momentul ăsta. La ziua în care va auzi vocea fiicei ei. „Vorbește cu ea.“ Uneori, fantezia ajungea la limita delirului. De-a lungul anilor, a avut impresia că a văzut-o pe Penny de câteva ori. Ceea ce era ridicol. Știa că Penny trăia în Vestul Mijlociu. Dar apoi vedea vreo fetiță cu păr negru și breton scurt, iar Mika simțea că tot trupul îi freamătă de o certitudine vie. Parcă era trasă de un fir invizibil. „Uite-o pe fiica mea“, se gândea, doar ca apoi să cadă pradă deznădejzii, când fetița întorcea capul, iar nasul nu era cum trebuie sau ochii erau verzi, nu căprui-închis. Nu era Penny. „E o impostoare.“

Mika dădu drumul scaunului de grădină din strânsoarea-i puternică și, când se ridică, simți cum îi tremurau picioarele. Începu să meargă fără țintă printre raioane. Trebuia să se miște. O ajuta

să rămână stăpână pe situație, ancorată în prezent. O ajuta să se elibereze de furtuna de sentimente dezlănțuită înăuntrul ei.

– Minunat! ciripi Penny.

– Nu pot să cred că m-ai găsit, spuse Mika, aflată încă în stare de șoc, în timp ce trecea pe lângă niște flacoane mov, cu tablete de magneziu.

– N-a fost greu. Numele tău e super unic și special. Mi-aș dori să am și eu un nume japonez, zise Penny, cu un oftat melancolic.

– Oh, făcu Mika și se încruntă, neștiind ce să spună.

Ea alesese numele de Penny. Chiar făcuse un caz din asta, insistând să fie inclus în contractul legal. „V-o dau pe fiica mea, dar nu-i puteți schimba numele.“ Chiar dacă doamna Pearson încercase din răspuțeri să facă procesul de adopție să pară mai puțin tranzacțional, în unele aspecte nu aveai cum să procedezi altfel. Fuseseră și avocați implicați. Negocieri. Documentație de necontestat, înclinând ușor în favoarea familiei adoptive. Dar numele... numele îi aparținea Mikăi. Inițial, se gândise la numele de Holly – ca planta aceea care rodește iarna. În Japonia, tradiția spune că trebuie să alegi un nume plecând de la speranțele pe care le ai pentru copilul tău. Numele Mikăi însemna „miros frumos“ în kanji. Asta îi arăta Mikăi ce reprezenta ea pentru mama ei. Un accesoriu. Ceva menit să atragă. Nu își dorea asta pentru copilul ei. Așa că, în cele din urmă, Mika s-a hotărât la Penelope, de la „șesătoarea“ Penelopa din *Odiseea* lui Homer. Era un nume puternic, care sugera aspirații înalte și inspira rezistență în fața vieții. Se potrivea cu viața pe care Mika și-o dorea pentru fiica ei. Cu persoana care credea ea că va fi. Cu familia căreia s-ar putea să-i aparțină.

Sperase de asemenea că un nume cu rezonanță americană îi va ușura viața lui Penny. Mika avea la activ ani întregi în care numele îi fusese stâlcit în fel și chip. Nici nu-și mai aducea aminte de câte ori i se spusese Mickey. Își dorea ca Penny să se integreze ușor. Dar cumva nu părea un moment bun să-i spună toate astea. În schimb, spuse:

– Îmi pare rău pentru mama ta.

Când doamna Pearson îi zisese, în urmă cu cinci ani, despre Caroline Calvin că avea cancer și că era pe moarte, o implorase să o pună în legătură cu Penny, jura că simte suferința fiicei ei ca pe un fier încins pe piele.

„Are nevoie de mine“, spusese Mika.

„O să încerc“, răspunsese doamna Pearson, agenta responsabilă cu adopția. Apoi Thomas Calvin respinsese cererea. „Îmi pare rău, Mika“, spusese doamna Pearson. „Caroline nu mai are mult timp de trăit. Cancer. Stadiul patru. Foarte brusc. Thomas își dorește să fie doar ei trei în aceste ultime zile.“

– Mda, zise Penny, cu o voce scăzută. Au fost momente grele. Tocmai am comemorat cinci ani. Aproape că nu îmi vine să cred că a trecut atâta timp.

Se așternu din nou liniștea. Mika mergea mai departe, fără țință, prin magazin. Își simțea întreg trupul cuprins de neliniște. Trecu pe lângă raftul cu teste de sarcină. Cu aproape șaptesprezece ani în urmă, cotrobăise prin mașina Hanei ca să găsească suficienți bani să-și poată cumpăra un test de sarcină de la magazinul de un dolar, apoi urinase pe bețișorul alb, în toaleta unui magazin alimentar din apropiere. De-abia se ștersese, când cele două liniuțe apăruseră, iar lumea ei se prăbușise.

Mika își dădu seama că nu zisese nimic de prea mult timp.

– Mama ta mi-a scris niște scrisori și mi-a trimis colete cu poze de-ale tale, cu desene făcute de tine. Avea un scris frumos, spusese ea repede.

Mika nu știa prea multe despre cuplul care o adoptase pe Penny. Îi alesese din zeci de profiluri de albume de familie. Obişnuia să se uite la fotografiile viitorilor părinți ai lui Penny. La Thomas, un avocat specializat pe drepturi de autor, fotografiat la facultate, împreună cu echipa lui de canotaj. Se concentra asupra mâinilor care strângeau vâslele, la încruntătura dintre ochii lui verzi. „E puternic“, își aminti Mika că se gândise. „I-ar sări în apărare lui Penny.“ Apoi se uita la Caroline, tot în facultate,

purtând un hanorac cu litere grecești și un zâmbet larg pe față. Era ușor să și-o imagineze zâmbindu-i la fel lui Penny, spunând lucruri minunate cum ar fi: „Sunt mândră de tine. Sunt atât de fericită că ești a mea. Aș alerga prin întuneric ca să ajung la tine“.

– Avea, într-adevăr, un scris frumos. Era perfect, spusese Penny, cu căldură-n glas. Asta nu a surprins-o pe Mika. Caroline părea perfectă în toate aspectele vieții ei. Al meu e atât de neglijent. Mereu m-am întrebat dacă n-o fi ceva genetic.

Mika nu credea să fie genetic. Dar tânjea după o legătură cu Penny, după orice ar fi putut să le apropie cumva.

– Și scrisul meu e oribil.

– Serios? zise Penny, iar în vocea ei se simți o notă de speranță.

Mika încetini un pic pasul, se mai calmă.

– Îmi place să mă gândesc că am propriul meu font. S-ar numi „prea multă cafea și prea multe gogoși“, zise ea, iar Penny râse – un sunet plăcut, melodios și onest. *Fiica ei*. Sau „curăță după tine“.

În cele din urmă, Mika se opri la raionul de detergenți. Nu era nimeni acolo. Se sprijini de un raft și inhală mirosul de rufe curate. Crezuse că, în timp, amintirea lui Penny și a tuturor celor întâmplare se va estompa, dar a devenit și mai pregnantă în contextul amintirilor vagi și mai puțin importante din trecutul ei recent. Absolvirea colegiului, prima ei slujbă plătită, chiar și o parte din perioada sarcinii – ceasul care nu se oprește niciodată netezise toate acele asperități. Dar amintirea copilului Penny, *copilul Mikăi*, rămăsese intactă, ca forma unei mâini întipărită în beton. Își dorea să fi știut atunci ce știa acum. Că se va trezi în fiecare zi gândindu-se la Penny. La câți ani are. La cum e îmbrăcată. La persoana căreia îi zâmbește. Că dragostea ei va fi îndârjită și nu va renunța niciodată.

– Vă simțiți bine? o întrebă o mamă cu doi copii, care apăruse tocmai atunci de după colț.

Mika sări ca arsă.

– Da, sunt bine.

Unul din copii avea fața mânăjită de ciocolată și își lungea încet buzele. Mama așteptă să plece Mika, apoi își continuă și ea drumul.

– Mai e cineva cu tine? întrebă Penny.

– Nu. Sunt într-un supermarket, răspunse Mika, înainte să se gândească mai bine la ce are de zis.

Îi venea să-și dea o palmă. Una zdravănă. Ce-avea să creadă Penny? O femeie în toată firea, la cumpărături într-o după-amiază de miercuri. Oare avea să se întrebe de ce nu era la lucru?

Penny trase o înjurătură.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să întreb dacă e un moment bun să vorbim. Te las acum.

Mikăi nu-i plăcea cum sună asta. Amenințarea ca acest fir minuscul și subțire să fie din nou tăiat. Oare și Penny simțea la fel? Acest flux de euforie, ca un soi de energie, dintre ele.

– Nu, e în regulă.

– Trebuie să închid oricum. Tata o să vină acasă în curând.

„Nu. Mai zi ceva. Te-aș asculta și dacă ai citi *Război și pace*.”
Își înăbuși dorința bruscă de a izbucni în plâns.

– Desigur. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

Mika ieși din magazin. Cerul era gri – primăvara în Portland. Câteva ciori ciuguleau prin gunoiul din parcare. Clipi și, cu ochii minții, văzu altă pereche de ciori. Unele de demult, bătându-se pe un recipient cu pepene. Își alungă din gând amintirea aceea.

– Dacă ai vreodată nevoie de ceva... Dacă pot să fac ceva...

– De fapt, zise Penny, răsuflând zgomotos. Mi-ar plăcea să mai vorbim. Aș vrea să te mai sun. Poate chiar pe Skype? Ar fi drăguț să ne vedem la față.

– Ah! exclamă Mika, nevenindu-i a crede și simțind că i se taie răsuflarea. Penny dorea să mai vorbească. *Cu ea*. Și Mika fu străpunsă de un dor atât de intens, încât se temu să nu se prăbușească. Așa că vorbi din impuls, dintr-o dorință arzătoare, și răspunse: Bineînțeles. Mi-ar face mare plăcere.

CAPITOLUL 2

Mika conduse până acasă într-o stare de transă. Nu-și amintea când a băgat cheia în contact, când a pornit mașina, când a plecat din parcare, nu-și amintea de felinarele stradale, de semnalizatoare, de viraje, nici cum parcase la bordură. Odată ajunsă, a rămas acolo, pe scaunul șoferului, cu motorul oprit. Ploaia izbea în parbriz.

– Penny, șopti încet. Numele rostit al fiicei ei era ca o rugăciune, ca un secret, ca un clinchet de clopoțel, chemând-o la masă. Penny. Penny. Penny, repetă de nenumărate ori.

Când ieși din mașină, un zâmbet larg i se întindea pe toată fața. Buruieni și diverse plante mărăcinoase se șteau printre scândurile gardului alb, dărăpănat și cu vopseaua sărită pe alocuri. Cărarea de-abia se vedea. Casa era, practic, o cocioabă. Unul dintre obloane atârna într-o parte, ținându-se doar într-un cui. „Hidoasă” era un termen prea blând. Mika descuie ușa și o împinse... doar că... ceva o bloca. După o serie de opintiri și icnete, reuși să împingă cutiile din drum.

Iritarea îi știrbea bucuria.

– Uau, te-ai trezit așa de dimineață și ai zis: „Azi e ziua când o să mă îngrop efectiv în gunoaiile astea pe care le-am tot strâns și o să rămân baricadată în casă, până mi-or găsi scheletul, peste douăzeci de ani?“, se răsti Mika la Hana.

Hana avea ochii lipiți de televizor și o prăjitură pe jumătate mâncată în poală.

– Ce ciudat! Exact asta mi-am spus în sinea mea. Ai întârziat, zise Hana, mușcând din prăjitură. Am început fără tine. Și să știi că m-am tot gândit. Cred că ar trebui să ne luăm un câine și să-l învățăm că „rahat“ înseamnă „Garrett“. De exemplu, în loc să-i zicem „fă caca“, o să-i spunem „fă un Garrett“. Apoi o să-l filmez și o să-i trimit înregistrarea lui Garrett. Își ridică privirea. Unde e vinul?

– Nici un câine. Nici un film. Nu-i trimiți nimic lui Garrett. Și am uitat de vin.

Mika se strecură printre cutii sigilate și plantele uscate, apoi dădu la o parte de pe un scaun un teanc de reviste, ca să se așeze. Pentru o vreme, Hana reușise să-și țină sub control obiceiul compulsiv de a strânge tot soiul de chestii. Cumpăraseră casa împreună cu iubita ei, Nicole. Fuseseră fericite și o umpluseră cu lucruri cumpărate la mâna a doua și de prin târgurile de vechituri. Adoptaseră chiar și un golden retriever. Apoi Nicole a înșelat-o. Hana a rămas cu casa. Nicole a primit cățelul. Mika, de-abia despărțită de Leif și fără bani, se oferise să se mute cu Hana. Împreună, își înecaseră suferința în vin și comenzi de mâncare scumpe și decretaseră că prietenia lor era mult mai valoroasă decât oricare altă relație anterioară cu vreun iubit. Ele două se înțelegeau mai bine una pe cealaltă. Pe Mika nu o deranja că Hana făcea cumpărături pe internet de parcă ar fi avut o datorie patriotică. Pe Hana nu o deranja istoricul dezastruos al Mikăi pe piața muncii. Nimeni nu era perfect. Faptul că-și acceptau una alteia defectele era temelia pe care se clădise prietenia lor.

Așa că Mika nu a fost surprinsă când a găsit-o pe Hana pe canapea, vorbind urât la adresa unui coleg și uitându-se la...

– *Monstru?* Serios, chiar te uiți la *Monstru*? Un film despre lesbiene criminale în serie?

Mika găsi telecomanda printre cutiile de Red Bull și Mountain Dew și apăsa butonul de închidere.

– Hei! sări Hana.

– E mult de despachetat aici, zise Mika, făcând un gest amplu cu mâna în jurul camerei, ca pentru a cuprinde întreaga scenă cu lucrurile îngrămădite claie peste grămadă, prăjiturile începute și filmul *Monstru* la televizor. Și nu am timp pentru asta. Trebuie să-ți spun ceva.

Hana se ridică în capul oaselor și puse deoparte prăjitura.

– M-ai făcut curioasă.

Avea o bucătică de glazură pe tricoul scurt, cu imprimeu.

– M-a sunat Penny.

– Ha! izbucni Hana în râs. Apoi se uită la Mika și zise: La dracu'. Serios?

Mika încuviință din cap. I se strânse stomacul numai gândindu-se la asta. „Miroase a nou-născut“, rostise Hana, cu glas dulce, în spital când o ținuse în brațe pe Penny, frecându-și obrazul de al ei.

Hana se trase în spate.

– Uau, ce tare!

– Mie-mi spui?

Mika dădu să mai zică ceva, dar îi bipui telefonul – primise un mesaj. „Oare-i tot de la Penny?“

– E de la ea? întrebă Hana și se aplecă spre telefon, parcă citindu-i gândurile Mikăi.

Mika privi ecranul.

– Nu, e de la Charlie. Citi mesajul. Se gândește să-i cumpere lui Tuan – soțul lui Charlie – un portret Lego în mărime naturală.

Hana își dădu ochii peste cap.

– N-o băga în seamă. Cum te-a găsit Penny?

Hana se întinse după o cutie din lemn de pe măsuta de cafea și deschise capacul. Înăuntru, se aflau o punguță de plastic, plină cu marijuana, și hârtie de rulat. Cu degetele ei lungi, începu să-și ruleze un joint.

Mika tresări.